

szerkesztésében megmutatkozó nyelvjárási-
ságokhoz folyamodnak.

Simona Kolmanová írása, melynek címe a *Cseh módosítások, adaptációk és plágiumok a magyar irodalomból* (92–99), valóban érdekes – talán nem is annyira periferikus – jelenségre hívja fel a figyelmet. Cseh fordítók a 19. század folyamán olykor úgy merítették a magyar irodalomból, hogy ezt a tényt elhallgatták. Olyannyira, hogy például az *Egy magyar nábob* című Jókai-regényt *Iffjú cseh* címen ültették át, és a szerző nevének említése nélkül jelentették meg. Más esetekben a fordítók magukat tüntették fel a mű alkotójának, legyen szó akár Jókai valamelyik írásáról, akár egy-egy Petőfi-versről.

Németh Zoltán *Az idegen saját* – kissé talányos című – írása (81–91) arra a főként a posztmodern költőket jellemző jelenségre hívja fel a figyelmet, hogy kortárs költőink körében (a jelen tanulmányban Csehy Zoltánról, Kovács András Ferencről és Parti Nagy Lajosról van szó) egyre gyakoribb egyfajta „identitásjáték” (81). „Mindhárom szerző fordításainak esetében törlessjel alá helyeződik a »saját« és az »idegen«, nemcsak a szöveg, de a szerzői név szintjén is” (90). Hogy ez valóban nem csak az utóbbi évtizedeket jellemző eljárás, azt jól példázza a tanulmányban „a legkorábbi posztmodernként” (92) említett Weöres Sándor munkássága. (Weöres *Barbár dala*, amely a költő megjelölése szerint *Képzelt eredeti és képzelt fordítás*, 1944-ben keletkezett.)

Az irodalmi fordítások témakörétől – legalábbis a címet illetően – látszólag eltávolodik Kozmács István. *A beszélt nyelv kihívásai* című munkában (179–185) azonban éppen arról van szó, hogy bizonyos nyelvekben az írott nyelvvel párhuzamosan egy attól nagymértékben különböző beszélt nyelv is létezik, amely egyre inkább helyet kap a szépprózai művekben. A magyarban, de több más nyelvben is problémaként merülhet fel, hogyan adhatók vissza a fordítás során a beszélt nyelvi szövegek sajátosságai. A szerző kortárs finn írók fordítása nyomán foglalkozik a kérdéssel.

Míg a fordításokhoz kötődő eddigi tanulmányok művek, műrészletek szintjén vizsgálódtak, addig Dudás Klára a szókincs egy szűkebb területét kutatja *A magyar és az angol frazémák közötti azonosságok és eltérések* című, a kötetet lezáró írásában (215–227). Rövid elméleti alapvetés után a két nyelvben azonos jelentésben használt közmondásokat és szólásokat állít párhuzamba, illetve sorolja őket – a nyelvi megformálás szempontjából – négy kategóriába, amelyeket azonban nem mindig könnyű elkülöníteni egymástól. Érdemes lett volna (vagy lehet majd) az esetleges „hamis barátokat” is számba venni, azaz azokat az eseteket, ahol az azonos (vagy közel azonos) kép, illetve szerkezet eltérő értelmű szólást rejt.

Érdeklődéssel olvastam végig az AB-ART kiadó *Margó* című kötetét, és örülök, hogy az újabb nyelvészeti munkák sorából éppen ezzel a művel sikerült találkoznom. Biztos vagyok benne, hogy a fordítás problémái, illetve a kétnyelvűséggel kapcsolatos kérdések iránt érzékeny magyarországi olvasók szintén hasznosnak, aktualitása és változatos tematikája miatt pedig akár egyfajta alpműnek is tartják majd a kötetet. Ajánlani tudom mind kollégáimnak, mind pedig akár a magyar, akár valamely más nyelvszakot végző egyetemi hallgatóknak.

Csetneki Sándorné Bodnár Ildikó

Juhász Valéria – Kegyesné Szekeres Erika (szerk.)

Társadalmi nem és nyelvhasználat I.

Válogatott szemelvények az angol és német szakirodalomból

Szeged: Szegedi Egyetemi Kiadó – Juhász Gyula Felsőoktatási Kiadó, 2011. 328 p.
ISBN 978-963-9927-41-1

A kötet tizenhat, eredetileg angol vagy német nyelven kiadott, társadalmi nyelvvel foglalkozó tanulmány magyar fordítását adja közre.

Két kötetből álló sorozat első részeként jelent meg, folyamatban van a második kötet szerkesztése. A tanulmányok bemutatják a gender-nyelvészet kialakulását, fejlődését és elméleti hátterét.

Mit értünk gender alatt? A *gender* fogalmának összetettsége etimológiai jelentéseiből is levezethető. Magában rejti egyrészt a latin *generare* ige, másrészt pedig a *genre* főnév implikációit. Az angol nyelvben eredetileg 'nyelvtani nemet' jelent. A szó másik, ma már bevett jelentése 'társadalmi nem', azaz mindazon tulajdonságok, viselkedésformák és szerepek összessége, melyeket a társadalom az egyéntől biológiai neme folytán elvár, illetve azokra a személyiségvonásokra utal, melyeket a biológiai nem alapján a társadalom az egyénnek tulajdonít. Ezzel szemben a *sex* a biológiai nem. „Az ember nem születik nőnek, hanem azzá válik” – fogalmazta meg Simone de Beauvoir az azóta szállóigévé vált mondatot *A második nem* című, 1949-ben megjelent társadalomelméleti művében (magyarul de Beauvoir 1969), melyben megalapozta a genderelméletet.

A gendernyelvészet oktatása iránt egyre nagyobb az igény. Huszár Ágnes kitűnő monográfiát írt róla (2009); megjelentek magyar nyelvű konferenciakötetek is, amelyek a magyar kutatók eredményeit adják közre (Kegyesné–Simigné 2006, Bodnár–Kegyesné–Simigné 2008). Jelen tanulmánykötet, ahogy a két szerkesztő neve is mutatja, a Szegedi Tudományegyetem és a Miskolci Egyetem közös vállalkozása. Huszár Ágnes szakmai lektorként járult hozzá a kötet megalkotásához. Amint a bevezetőből is kiderül, a kötet összeállításakor a szerkesztők arra törekedtek, hogy nemzetközi tekintetben is elismert kutatók írásait tegyék közzé, ezzel is ösztönözni akarták a magyar nyelvre vonatkozó kutatásokat. Az első nyolc tanulmány a tudományterület legkiválóbb szakértőinek legfontosabb, elméleti írásait veszi sorra. A kötet második fele gyakorlati jellegű, empirikus kutatásokon alapuló tanulmányokat tartalmaz.

Az első tanulmány szerzője, Mary Bucholtz (9–20) elengedhetetlennek találja a biológiai nem, a társadalmi nem és a szexualitás által játszott különböző szerepek szétválasztását a szociolingvisztikai kutatásokban, annak érdekében, hogy megerősítsék a kapcsolatot más társadalomtudományokkal. Ezzel a megközelítéssel új nyelvészeti szemponttal járul hozzá a szociális világ sokféleségének feltárásához.

Ann Weatherall (21–44) írása a nyelv, a diskurzus és az identitás közti viszonyra helyezi a hangsúlyt. A szociálpszichológia a gender-identitás esszencialista és realista felfogásán alapul (az esszencialista megközelítés azt feltételezi, hogy létezik női, illetve férfi lényeg, biológiai meghatározottság). A nyelvet olyan területnek tekinti, amelyben az identitás kifejeződik. A társadalmi identitás és az akkomodációs (mintakövető) elmélet szerint az identitás a nyelv előtt létezik. E két megközelítéssel az a probléma, hogy a nők és a férfiak heterogének; a nyelvnek csak néhány tulajdonsága mutatja meg közvetlenül a genderidentitást. A gyakorlatközösségek elmélete azt jelenti, hogy az emberek valamilyen közös tevékenység vagy cél érdekében találkoznak. A gyakorlatközösségekben felosztott társadalmi gyakorlatok közvetítik az identitás és a nyelv közötti kapcsolatot. Ez az elmélet azonban nem veszi figyelembe azokat a szélesebb ideológiai hatásokat, amelyek a nyelvi identitásgyakorlatokat érik. A szerző a diszkurzív pszichológiában kidolgozott felfogást támogatja, amely egyesíti a tágabb diskurzusok és a helyi gyakorlatok hatását a genderidentitás létrehozásában.

Hanna Meissner (45–73) a nem társadalmi konstrukciójáról írva megállapítja, hogy a feminista értelmezési kereten belül alkalmazott kategóriákat társadalompolitikai vonatkozásban is folytonosan felül kell vizsgálni. A *doing gender* és a *performativitás* koncepciójával javaslatokat tesz arra vonatkozóan, miként kerüljük el a hétköznapi kategóriák tudományos reprodukcióját. Egyik felfogás sem oldja meg azonban végérvényesen a problémát, ugyanakkor a tévedéseik is hasznosnak

bizonyulhatnak. A szerző javaslatot tesz e két koncepció összevetésére a történelmi-hatalmi viszonyok szempontjából, mert így pontosabban megismerhetjük mindazokat a lehetőségeket és folyamatokat, amelyek a nem kategóriája sajátos társadalmi beágyazottságának feltételeit alkotják, és pontosabb ismereteket szerezhethünk a nem fogalmának használati köréről.

Sara Mills (74–88) egy megtörtént nyelvi udvariassági eset leírásával megkérdőjelezi azt a felfogást, hogy a nők általában udvariassabbak a férfiaknál. A férfi részéről elkövetett udvariasságot könnyebben megbocsátjuk, mert illeszkedik a maskulin interakció sztereotípiáihoz. „Egy interakcióban való részvétel során egy időben határozzuk meg saját pozíciónkat a csoporton és az egész társadalmon belüli hatalmi viszonyokhoz képest” (77). Ez a hatalom azonban nem csak férfias beszéd által érhető el. Amikor az udvariasságot vagy az udvariasságot a genderre vonatkozóan vizsgáljuk, a hangsúlyt a beszédaktusok nemmel átítatott területeire kell helyezni. A szerző amellett érvel, hogy a gender az udvariasság és az udvariasság komplexitásában tanulmányozzuk, de a mondatszintű elemzés helyett diskurzusszinten kívánja vizsgálni, a gyakorlatkötés fogalmának elméleti keretében.

Mary Talbot (89–105) a nemi sztereotípiák újratemelését tárgyalja kritikai szemszögből. A genderrel és nyelvvel foglalkozó korai tudományos munkák magától értetődőnek vették a női és férfi kategóriákat, ezzel újratemelték a szexista sztereotípiákat. A nő a sztereotípiák szerint üresfejű fecsegő, pletykafészek, zsémbes asszony, házsártos feleség. A szexista sztereotípiák tovább élnek a telefonos szex piacán. Itt paradox módon egy hatalom nélküli beszédstílus a gazdasági súly növekedésének forrásává válik. A szerző fontosnak tartja a nők tiltakozását a szexista sztereotípiák ellen, de úgy találja, nem sikerül aláásni ezek alapigazság-státuszát túlzott beágyazottságuk és rugalmasságuk miatt.

Elisabeth Leinfellner (106–117) a *langue* és a *parole* mentén vizsgálja a női és a férfi

nyelvhasználatot. Álláspontja szerint a pragmatikai kontextust, a társadalmat és a politikai környezetet kell megváltoztatnunk, nem pedig magát a nyelvet. Törekedni kell arra, hogy a nők láthatóak legyenek, és ne csak a férfiak függelékeként szerepeljenek, ne lehessen a nőket pusztán a nőiességükkel vagy csupán külsejükkel bemutatni, és a nőket leértékelő nyelvhasználat megszűnjön.

Deborah Cameron (118–133) elméletileg vizsgálja a nők megszólalását nyilvános kontextusokban. A szerző különbséget tesz a feminista megközelítések két típusa között: az egyik a gazdasági vagy materiális, a másik a szimbolikus vagy ideológiai. Ez utóbbi megközelítés azokra a kulturális attitűdökre, reprezentációkra és gyakorlatokra helyezi a súlyt, amelyek alátámasztják, hogy a nőket kizárják a nyilvános kontextusokból. A közfelfogás szerint: ha az „elnémított” nem túl sokat beszél, akkor elveszíti nőiességét és kívánatoságát. Eckert (2000) azt állítja, hogy a nők jobban rá vannak utalva a szimbolikus erőforrásokra, mint például a megjelenés, a ruha, a modor, a személyiség és a beszéd. Állandó nyomás alatt kell bizonyítaniuk értéküket és rátermettségüket, ugyanakkor ki vannak téve annak is, hogy a férfiaktól eltérő szempontok alapján ítélik meg őket. Ez elmúlt húsz évben pozitív változás következett be: „a kooperatív és »érzelmileg művelt« diskurzust, amelyben a nőknek ki kellene tűnniük, sok közintézményben értékes áruként definiálták újra” (131). A szerző felhívja a figyelmet a célok problematikájára: meg kell határozni, hogy milyen célokat akarnak elérni a nők, és hogyan segíti vagy hátráltatja ezt a folyamatot nyelvhasználói pozíciójuk.

A Tamar Murachver – Anna Janssen szerzőpáros (134–151) azt kívánja bebizonyítani, hogy a nyelvhasználatban tapasztalható nemi eltérések kontextusfüggőek. A ruházat és a nyelvhasználat is olyan társadalmi megnyilvánulási forma, amely felhasználható a nem jelzésére. A sztereotípiák megerősítik azt a feltevést, miszerint a kommunikáció jelzi a társadalmi nemet. A nők nagyobb figyelmet

szentelnek a társkapcsolatoknak, gyakrabban utalnak érzelmekre, nagyobb valószínűséggel kérnek bocsánatot, mondanak bókot, tesznek önbecsmérlő állításokat, használnak inkluzív formákat, javaslatokat, burkolt kérdéseket, gyakrabban használnak fokozó értelmű szavakat. A nemi különbségek a biológia, a társadalmi elvárások és a társadalmi identitás mentén alakulnak ki. A kezdeti csekély biológiai különbségek feltehetően a környezet interakciója következtében felerősödnek. A társadalmi elvárásoktól eltérő viselkedést büntetik. A kontextus változásával a társadalmi elvárások is változnak. A gender képlékeny tényező; a társadalmi nem leginkább a viselkedésformák összességéként írható le. A beszélgetőtárs nyelvi stílusa is meghatározza a résztvevők nyelvhasználatát. Ezt írja le a kommunikáció akkomodációs elmélete. Az elmélet keretében a szerző azt vizsgálja, milyen tényezők határozzák meg azt, hogy a beszélő konvergál, változatlan nyelvet használ vagy divergál.

Eva Flicker (152–171) a *Big Brother* német és a *Taxi Orange* osztrák valóságshow-kban a társadalmi nemek konstrukcióit vizsgálja a test és a kommunikáció dimenziójában. A sorozatok szociális kontextusát is kutatja a szociológiai filminterpretáció módszerével. Ezekben a valóságshow-kban éppúgy megtaláljuk a hagyományos nemi koncepciók bebetonozását, mint azok feloldását. Mindkét sorozatban nagy figyelmet kapott az öltözködés mint az életstílus kifejeződése, a testedzés, a csapatsport, a táplálkozás és a testápolás. A test alakíthatósága mindkét nem énkép-kialakításának fontos paradigmája lett. A *Taxi Orange* nyitottsága ösztönzőleg hatott a nemek együttélésére, míg a *Big Brother*-re a klikkesedés és a szegregáció volt jellemző.

Susan Ehrlich (172–194) a nyelv szerepét vizsgálja szexuális erőszak tétel tárgyalásain abból a célból, hogy feltárja, hogyan termelődnek újra a nők elleni szexuális erőszak domináns ideológiái. A kutatás azt mutatja, hogy a férfi és női szexualitásról, a nők elleni erőszakra alkotott domináns elképzelések áthatják már a bírósági tárgyalókban folyta-

tott beszélgetéseket is. A kérdésekben rejlő előfeltevésekben olyan ideológiai perspektíva érvényesül, amely a panaszos nyelvi megnyilvánulásait korlátozza. Az áldozatnak bizonyítani kell, hogy a lehető legnagyobb ellenállást tanúsította. A sikeres és megfelelő ellenállás hiányát a domináns diskurzus közös egyetértésben megvalósuló szexuális aktivitásként keretezi újra. A panaszosnak kevés lehetősége van arra, hogy megváltoztassa a bíróság uralkodó narratíváját.

Laura R. Winsky Mattei (195–216) azt vizsgálja, hogy a nők milyen érdekérvényesítési lehetőségekkel rendelkeznek a kongresszusi meghallgatásokon. A kutatás célja olyan módszerek kifejlesztése és tesztelése, amelyekkel mérni lehet a nők és a férfiak hozzájárását a politikai vitához, valamint azt, mennyire képesek hatékonyan hangot adni nézeteiknek. A szavak nem csak szavak, hatalmat közvetítenek. A társadalomban megbélyegzett csoportok hátrányos helyzetbe kerülnek. A bizottsági meghallgatásokon a nők komoly hátrányban vannak, a férfiak viszont fel tudják használni a nemükből eredő hatalmukat. A nők az ún. kettős kötés helyzete miatt akkor is csekély sikerre számíthatnak, ha alkalmazkodnak a férfias környezethez. A vizsgálatok kimutatták, hogy a nők szereplése korlátozott volt, egy átlagos férfi tanúra arányaiban hosszabb beszéddidő esett. A szenátorok gyakrabban szakították félbe a nőket, mint a férfiakat, és inkább a női tanúk tekintélyét kérdőjelezték meg. A nők férfiasnak számító kommunikációs eszközeit a szenátorok elutasították.

Astrid Nelke-Mayenkecht (217–234) tanulmánya szerint a nőket kevésbé tekintik konfliktustűrőnek és akaratérvényesítőnek, ugyanis gyakran a barátságosság csapdájába esnek. A nőknek komoly hátrányt jelent, hogy nem vesznek részt a férfiak által működtetett informális hálózatokban, a vegyes nemű hálózatokban pedig kevés a beleszólási lehetőségük. A nőkben ezért tudatosítani kell ezt a kommunikációs csapdahelyzetet. A nőket még mindig diszkriminálják a várandósság és az anyaság miatt. Gyakran felmerül az a kérdés,

hogyan tudják összeegyeztetni a családot és a karriert. A szerző azt javasolja, hogy a nők bátrabban mutassák meg tudásukat, kommunikációs stílusukat és kapcsolataikat vessék be a karrierjük érdekében. A vállalatok pedig az elkövetkező évek szakemberhiánya miatt nem mondhatnak le a képzett nőkről.

Richard Cameron (235–274) három nyelvi változó alakulását vizsgálja a két nemnél különböző életkorokban. Szembeötlően szisztematikus, cikkcakk alakú mintákat tárt fel, azaz a lányok és a fiúk közötti különbség mértéke kiszélesedik, ahogy a kiskamaszkortól a tinédzserkor felé haladunk. A gyerekek egyre inkább a határmunkával vannak elfoglalva, azaz olyan interakciókkal, amelyek megerősítik a társadalmi nemet. Feltételezhetően ennek az az oka, hogy a nyelvelsajátítás utolsó fázisába lépnek, amelybe beletartozik a genderváltozat elsajátításának finomhangolása. A középkorú csoportoknál a társadalmi nemi elválasztás laza. Csökken a különbség, ami az életkorok és a társadalmi nemek közötti megnövekedett gyakoriságú interakcióból származik. A társadalmi nemről és az életkorról elmondható, hogy együtt artikulálódnak, még akkor is, ha kikényszerítésük együtt történik.

Caja Thimm, Antje Schröder, Sabine C. Koch és Lenelis Kruse (275–288) a munkahelyi megbeszéléseken zajló nemek közti kommunikációt elemzik tanulmányukban. A kommunikáció és a nem közötti kapcsolat leírását a gyakorlatközösség elméletére alapozzák. Ezzel összekapcsolják a kommunikáció szociális meghatározottságát az individuális kommunikációs teljesítménnyel. Szerepinkongruenciát tapasztalnak a női szerepkör és a vezetői pozíció között, ami kettős előítéletességhez vezet. Az egyik oldalon az érzékenység kimutatása, a másikon pedig az érvényesüléshez elengedhetetlen erő kimutatása – e két lehetőség között kell a női vezetőknek naponta egyensúlyozniuk a munka világában.

Janet Holmes és Meredith Marra (289–309) a kapcsolati munka manifesztaálódását mutat-

ja be a munkahelyi diskurzusban. Jelen tanulmány egy széles körű beszédatadabázisból merít, amelyet számos új-zélandi munkahelyen rögzítettek. A munkahelyi kapcsolati gyakorlat magában foglalja a munkahelyi kapcsolatok ápolását és a munkatársak autonómiájának tiszteletben tartását. Egyszerre járul hozzá a csapatépítéshez és a munkahelyi projektek megóvásához. A kapcsolati gyakorlat láthatatlan, jegyzőkönyvön kívüli, színpalak mögött zajló támogató munka, amelyet nélkülözhetőnek tekintenek. Ez a fajta munka női tevékenység, ezért gyakran leértékelik. Szándékában mégis pozitív, mivel segíti a csoportot a céljai elérésében. A kapcsolati gyakorlat képviselhet versengő és agresszív interakciót is, valamint kihívást jelent a további kutatások számára.

Joan Swann (310–327) az iskolai tantermekben, az udvaron és a folyosókon használt nyelvet vizsgálja. A fiúk és a lányok beszédstílusa különbözik, a fiúk uralják az osztálytermi interakciókat, így a lányok kevesebbszer tudnak hozzászólni. A lányok iskolai sikere akadályt jelenthet karrierjük során. A nyelv és gender újabb kutatásai elmozdultak a nyelv és gender viszonylagosan stabil fogalmától egy rugalmas elképzelés irányába, a diverzitásra összpontosítanak, kutatják a kontextust és a performatív jeleket. A szerző megkérdőjelezi a kooperatív (női) és a kompetitív (férfi) kommunikációs stílus megkülönböztetését. Az 1980-as évek második felétől pozitív változás történt az angol oktatáspolitikában a lányok esélyegyenlőségét illetően. Az 1990-es évek eleje óta pánikot kelt a fiúk alulteljesítése, ami valójában nagyon csekély, mindössze 0,2% romlást jelent. Több stratégiát is kidolgoztak a nemek közötti teljesítményszakadék csökkentésére, míg korábban a lányok lemaradását nem tartották problémának. Időközben megváltozott a kommunikáció kontextusa. Az elektronikus kommunikáció átalakította a hagyományos szöveggépet, ezzel komoly kihívás elé állította az oktatást. A férfiak interakciós dominanciája az interneten is megmutatkozik.

A fordítók többsége genderkutatással is foglalkozó pécsi, miskolci, szegedi doktorandusz és oktató. A magyarra fordított tanulmányok számos idegen szót tartalmaznak, megértésükhöz szükséges az alapvető szociálpszichológiai és kommunikációelméleti kifejezések ismerete. Érdeemes lenne kidolgozni a társadalmi nem és nyelvhasználat magyar terminológiáját.

A kötet nagyon kis példányszámban jelent meg, már csak könyvtárakban lehet hozzáférni, szükség lenne utánnyomásra. Ezzel a részletes tartalmi ismertetéssel szeretném felhívni a figyelmet a kiadvány tartalmára: jó szívvel ajánlom a gondertudománnyal foglalkozóknak és a téma iránt érdeklődőknek.

Csatlós Krisztina

IRODALOM

- de Beauvoir, S. (1969): *A második nem*. Budapest: Gondolat Kiadó.
- Bodnár Ildikó – Kegyesné Szekeres Erika – Simigné Fenyő Sarolta (2008, szerk.): *Sokszíni nyelvészet. „Női szóval – női szemmel.” Genderkutatás a nyelvészetben és az irodalomban*. Miskolc: Miskolci Egyetem.
- Eckert, P. (2000): Gender and linguistic variation. In: Coates, J. (ed.): *Language and gender: A reader*. Oxford: Blackwell. 64–76.
- Huszár Ágnes (2009): *Bevezetés a gendernyelvészetbe*. Budapest: Tinta Könyvkiadó.
- Kegyesné Szekeres Erika – Simigné Fenyő Sarolta (2006, szerk.): *Sokszíni nyelvészet. Alkalmazott nyelvészeti gender-kutatás*. Miskolc: Miskolci Egyetem.

TINTA KÖNYVKIADÓ

MAKKAI ÁDÁM – MAKKAI ARANY ÁGNES
ANGOL TÁRSALGÁSI ZSEBKÖNYV

220 oldal, 2100 Ft

Az *Angol társalgási zsebkönyv* bevezetőjében a szerzők ismertetik az angol hangok és szavak helyes kiejtéséhez szükséges alapvető hangtani ismereteket, és felvázolják a brit angol és az amerikai angol közti különbséget.

A könyv 18 nagy témakörbe rendezve magyarul és angolul tartalmazza a mindennapi beszédhelyzetekben előforduló jellegzetes mondatokat, gyakori beszédfordulatokat. A szálláskeresés, a vásárlás, az étkezés, a szórakozás és az időjárás témaköre mellett megtalálhatók benne többek között az internettel és az elektronikus fizetéssel kapcsolatos modern szófordulatok, mondatok. Egy-egy témakör áttekintését, szókincsének feldolgozását megkönnyítik a párbeszédes részek végén elhelyezkedő szószeretek, így a zsebkönyv szótárként is használható.

A kötetet az évtizedek óta az USA-ban élő szerzőpáros állította össze: Makkai Ádám, nyelvészprofesszor és Makkai Arany Ágnes, az angol nyelv oktatásának elismert szakembere.

Az *Angol társalgási zsebkönyvet* turistáknak és nyelvtanulóknak egyaránt ajánljuk. Hasznos segítség a kezdő nyelvtanulók mellett a haladóknak is, mivel az angol nyelv új elemei sem hiányoznak belőle. Sikerral forgathatják nyelvi elsősegélyként mindazok, akik angol nyelven szeretnék kifejezni magukat.

Megvásárolhatók a kiadóban:

TINTA KÖNYVKIADÓ

1116 Budapest, Kondorosi út 17., Tel.: (1) 371-0501; fax: (1) 371-0502

E-mail: info@tintakiado.hu; honlap: www.tintakiado.hu